

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **K. R. (R.)**

skazanego z art. 282 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 19 września 2024 r.,

wniosków obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją

wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 24 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 692/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 30 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 847/22,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

W kasacjach wniesionych przez obrońców skazanego K. R. (adw. M. P.,
adw. A. R.), niezależnie od podniesionych zarzutów rażącego naruszenia prawa
materiałnego i procesowego, zawarte zostały również wnioski o wstrzymanie
wykonania zaskarżonego orzeczenia. W przekonaniu autorów skarg zasadność
podniesionych zarzutów wskazuje na potrzebę wstrzymania wykonania
zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wnioski obrońców skazanego K. R. nie są zasadne.

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (*vide* art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś samo wniesienie kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże w orzecznictwie Sądu Najwyższego od dawna utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla osoby skazanej wyjątkowo dolegliwe skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność oraz w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i nieodwracalne następstwa (zob. postanowienia SN z 30 września 1997 r., II KKN 329/97, OSNPP 5/1998, poz. 12; z 25 marca 1998 r., II KKN 461/97, OSNPP 9/1998, poz. 14; z 6 czerwca 2000 r., II KKN 74/99, LEX nr 50206; z 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; z 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493; z 15 stycznia 2018 r., II KK 23/18, LEX nr 2449778; z 22 stycznia 2020 r., III KK 5/20, LEX nr 3176621).

Oceniając niniejsze wnioski przez pryzmat powyższych reguł, stwierdzić należy, że na obecnym, wstępnym etapie postępowania kasacyjnego, nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia, nie zachodzą

wystarczające przesłanki do zastosowania wyjątkowej instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Jako podstawę złożonych wniosku obrońcy wskazują generalnie na okoliczność, że K.R. nie powinien wykonywać orzeczonej kary, do czasu rozpoznania wniesionych kasacji, gdyż w wypadku uwzględnienia zarzutów, po uchyleniu zaskarżonego wyroku, wymierzona w postępowaniu ponownym kara, „byłaby najpewniej niższa”. Powodem wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia, w omawianym trybie, nie może być jednak tylko ogólnikowo sygnalizowana dolegliwość dla skazanego związana z koniecznością odbywania określonej kary.

Za wstrzymaniem wykonania orzeczenia nie przemawia też lapidarne odwołanie się przez obrońców do słuszności zarzutów kasacji. W orzecznictwie od dawna utrwalone jest stanowisko, że to sam skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu z formułowanymi w kasacji zarzutami przedstawić dodatkową argumentację i wykazać właśnie szczególnymi okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tych zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. Podobnie jak i przy innych zarzutach, tak i w odniesieniu do uchybienia sugerującego nieprawidłową, z punktu widzenia art. 433 § 2 k.p.k. (w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.), kontrolę instancyjną wyroku, należy wskazać, że dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu) musiałoby być nieomal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienia SN z 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21, LEX nr 3329386; z 15 maja 2024 r., I KK 125/24, LEX nr 3714385; z 28 czerwca 2024 r., I KK 163/24). Taka sytuacja w tej sprawie nie zaistniała, a wskazywana przez skarżących możliwość wystąpienia rażących naruszeń prawa, o których wcześniej była mowa, wymaga przeprowadzenia pogłębionej analizy zarzutów na rozprawie kasacyjnej. Rzecz jasna takiej gruntownej oceny nie można dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania kasacji, w sytuacji, gdy omawiane skargi nie podnoszą tego rodzaju uchybień oraz argumentów, które w sposób wręcz oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiałów sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości ich zasadność.

Dostrzec także należy, że w pisemnej odpowiedzi na te skargi prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

W tym stanie rzeczy, nie przesądzając w żadnym stopniu przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy przemawiające za uwzględnieniem przedmiotowych wniosków obrońców skazanego i zastosowania wyjątkowej instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe względy na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[ał]